פאה פרק ו' משנה י'

א] תבואה שנתנה לשחת או לאלומה וכן באגודי השום ואגודות השום והבצלים אין להם שכחה, נח' הראשונים בדין המשנה, שיטת הר"ש תבואה שנתנה 'לשחת' הינו שקצר תבואה לחה שלא נגמרה להאכילה לבהמה, ומה הטעם שזה לא שכחה לכאורה משום שדין שכחה יש רק על תבואה שעומדת לאכילת אדם לא על תבואה שעומדת לאכילת בהמה, וזה גם הטעם לב' הדינים הבאים 'לאלומה' 'ואגודי שום' עי' ר"ש שהינו שקצרה כדי לקשור ולאגוד בהם עומרים אחרים או שומים אחרים וגם בזההטעם שזה לא ניתן לאכילה לכן זה שכחה, [ו'אגודות שום' 'ובצלים' כאן הטעם אחר שאינו שכחה משום שאינו למקום שהוא גמ"מ וכאן עדיין עושים מחיבלוצת הקטנות עוד עומר גדול ומשם לגורן וכה"ג לא הוי שכחה עי' לעיל סופ"ה]

ב] יל"ע בדין זה דכשאיטנו עומד לאוכל אעינו שכחה אם מדין מסוים הוא בשכחה או גם בלקט ופאה, לכאו' כלל הוא בכל מתנו"ע [אין קרא מיוחד לזה בשכחה] והוי בכלל 'אוכל' המבואר לעיל פ"א מ"ד, ויש להעיר מדוע כתוב דין זה רק בשכחה לא בלקט ופאה ועמד בזה הדרך אמונה פ"ה ה"ט.

ג] הדרך אמונה שם וכן שם בהי"ב העיר ע"ד הר"ש מהמשנה לעיל סופ"ה מהמער לכובעות ופי' הר"ש שעימר כדי לעשות כובע דהוי שכחה [לולי זה שמעמר למקום שאינו גמ"מ] ותיפוק"ל שאינו ע"מ לאכול, וחידש הדרך אמונה שכל ד' הר"ש הוי רק בתבואה שלא נתבשלה לגמרי דומיא ד'שחת' אבל אם היא התבשלה לגמרי היא ראוי' לאכילה לגמרי בזה הוי בעצם אוכל וגם אם קצרה לדבר שאינו אוכל יש לו שכחה.

ד] עי' חשוקי חמד דברים שכ' שלד' הר"ש ה"ה בקוצר לאיבוד דאינו שכחה ונראהשאין זה דומה דרק במייעד לדבר אחר לאכילת בהמה או לקשור אבל כשזה מאבד לא פקע שם אוכל מיניה וחייב בשכחה [ולד' הדרך אמונה אם התבשל לגמרי פשוט שלא יועיל וע"ע להלן בד' הרמב"ם].

ה] לרמב"ם יש פירוש אחר לגמרי בכ"ז בפ"ה ה"ט, וכלל ד' הרמב"ם שיש דין מיוחד ב'שכחת עומרים' - שכחה יש רק על 'עומר' קשור ואם הוא לא קשור אין ע"ז שם עומר ואין בזה דין שכחה, ומבואר ברמב"ם שגם כשקשרה אבל אם זה חבילות קטנות [עי' דרך אמונה פח' ממה שהדרך בשוק לעשות ] אין בזה דין שכחה כי אין ע"ז שם עומר, עוד מבואר ברמב"ם שגם באופן שיש כאן חבילה גדולה אבל זה מחובר באופן טבעי וזה אגודי שום שיש שורש אחד המחבר ראשי שום רבים אין בזה דין שכחה [ולפי"ז ניחא שהובא דין זה בהל' שכחה] – פשוט שכל ד' הרמב"ם רק בשכחת עומר לא בשכחת קמה, וע"ע להלן מ"ט מש"נ בזה.

ו] בפלוגתת ר"י ורבנן בדין טמון עי' בבלי סוטה מה. ובירושלמי הובא מקורות אחרים עי' ר"ש.

ז] במשנה לעיל תנן עמדו עניים בפניו או שחיפוהו בקש הרי זה אינו שכחה, ופי' הר"ש שהמשנה שם סתמה כר"י שטמון אינו שכחה, ולפי"ז תמוה ד' הרמב"ם שפסק כאן כרבנן שיש דין שכחה בטמון ושם פסק את דין המשנה שאם חיפוהו בקש או עמדו לפניו עניים אינו שכחה, אמנם שם ראינו פי' נוספים בזה מדוע אינו שכחה או משום שהוי שכחה ע"י אונס או משום שהענים גרמו וקנסוהו ועי' להלן משנה הבאה.

ז] עי' בחי' ראמ"ה שלדעת הירושלמי הנ"ל נח' לשיטתם אזלי לעיל פ"ד מ"ו האם בעי' מקור מיוחד לשכחת קמה ושכחת עומרים או שילפי' זה מזה.